

tillagt Kommissionen sådanne beføjelser.

Som et vigtigt og illustrerende eksempel kan nævnes forordning nr. 17 af 6. februar 1962 om kontrol med karteller og monopoler.²⁰ Det forbud, der i traktatens art. 85 opstilles mod konkurrencebegrænsende aftaler, fælles forretningsmetoder m.v. af nærmere karakteriseret art, håndhæves af Kommissionen. Den konstaterer eventuelle overtrædelser, kan påbyde virksomheder at bringe overtrædelser til ophør og kan pålægge tvangsbøder til gennemførelse af et sådant påbud. Den kan endvidere meddele dispensationer fra forbudet under de i traktaten art. 85, stk. 3, opstillede betingelser. Disse og andre administrative funktioner udøves i samarbejde med de nationale monopolmyndigheder, men kompetencen til at træffe formelle afgørelser ligger alene hos Kommissionen, når denne engang har taget sagen op til behandling, og dens afgørelser er umiddelbart forpligtende i vedkommende medlemsstat og må respekteres af de nationale myndigheder.

Det er derfor utvivlsomt, at der i tilfælde af denne art sker en overdragelse af beføjelser til Fællesskabet. Det må imidlertid bemærkes, at det kun drejer sig om administrative beføjelser i tilslutning til Fællesskabets regelsystem. De nationale retsregler håndhæves udelukkende af nationale myndigheder. For så vidt kunne det være nærliggende at anse Fællesskabets administration af dets egne regler som et accessorium til dets legislative beføjelser og derfor omfattet af den overdragelse, der er sket af disse sidstnævnte beføjelser. En sådan opfattelse er dog næppe holdbar. Man kunne nemlig meget vel tænke sig, at Fællesskabets regler administreredes af nationale myndigheder, altså at den legislative og den administrative funktion var adskilt, og således er forholdet faktisk på visse områder. I relation til grl. § 20 er det derfor rettest at opfatte forholdet således, at den administrative kompetence, der er tillagt Fællesskabets myndigheder umiddelbart i forhold til fysiske og juridiske personer i medlemsstaterne, beror på en overdragelse af forfatningsretlige beføjelser.

Endelig må det fremhæves, at der i intet tilfælde er sket en overførelse af den tvangsfuldbyrdelse som i visse situationer kan blive det sidste, nødvendige led i den administrative funktion. Fællesskabets organer kan ikke med

magt gennemtvinge deres afgørelser. Nogen politimyndighed har de ikke. Traktatens art. 192 bestemmer, at hvis Rådets eller Kommissionens beslutninger indebærer en forpligtelse for andre end stater til at betale et pengebeløb – som f.eks. en tvangsbøde – er beslutningerne umiddelbart eksigible, men der gøres den vigtige tilføjelse, at det er det enkelte lands civile procesregler, der finder anvendelse på tvangsfuldbyrdelsen. I sidste instans vil det således være nationale myndigheder, der håndhæver Fællesskabets regler, hvis de ikke godvilligt efterleves.²¹

Den judicielle funktion. Til forskel fra andre internationale organisationer er det karakteristisk for De Europæiske Fællesskaber, at lovligheden af de internationale organers beslutning er undergivet en vidtrækkende juridisk efterprøvelse. Den for de tre Fællesskaber fælles domstol, der allerede i årene 1953–57 fungerede som Kul- og Stålfællesskabets domstol, er et særdeles vigtigt organ, der i sine hidtidige afgørelser allerede har taget stilling til mange vigtige spørgsmål og skabt præjudikater af betydning for den fremtidige praksis. Det er ikke i denne sammenhæng nødvendigt at gennemgå samtlige regler om Domstolens kompetence i henhold til traktaten om Det Europæiske Økonomiske Fællesskab.²² Det er på forhånd givet, at danske domstoles beføjelser ikke berøres f.eks. af reglerne om afgørelse af tvister mellem medlemsstaterne om traktatens opfyldelse (art. 170) eller sager mellem Fællesskabet og dets tjenestemænd eller øvrige personale (art. 179). Ej heller vil det være noget indgreb i danske domstoles kompetence, at sager mellem Fællesskabets organer og den danske stat vil høre under Fællesskabets domstol (art. 169, 173, stk. 1, og 175). Sådanne sager mellem den danske stat og et internationalt organ må ligestilles med traditionelle folkeretlige tvister, der ikke hører under nationale domstoles kompetenceområder.

Der kan derimod være begrundet tvivl med hensyn til de tilfælde, hvor en privat person eller virksomhed anlægger sag mod et af Fællesskabets organer for at få efterprøvet lovligheden af en beslutning truffet af det pågældende organ (art. 173, stk. 2) eller berettigelsen og rimeligheden af en pålagt bøde eller anden sanktion i tilfælde af påstået overtrædelse af